

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANNIE
BURROWSOVÁ

Nevěsta na prání

ANNIE BURROWSOVÁ

NEVĚSTA NA PŘÁNÍ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

při hledání vhodného partnera je dobré začít třeba seznamem, jaké vlastnosti u něho očekáváme. Ovšem v dnešní době seznamek, má hledající téměř nekonečné možnosti. V devatenáctém století to bylo velice odlišné. Hledajícímu pomáhali příbuzní a přátelé, existovali dohazovači a dohazovačky... Lord Havelock v romanci Nevěsta na přání, také začal seznamem, a jak se později ukázalo, měl víc štěstí než rozumu...

Hnací silou hrdinky povídky Rubín Borgia je pomsta. A Vy už asi tušíte, že zášť nebývá dobrým rádčem a průvodcem. Naštěstí Katherine brzy zjistí, že její nepřítel není takový, jak si představovala, a přehodnotí své priority...

Přeju Vám ničím nerušenou příjemnou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

NEVĚSTA NA PŘÁNÍ

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
Lord Havelock's List

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2014 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Nevěsta na přání: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3038-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3039-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3040-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Prosinec 1814

„Podívejme, Chepstowe, tady jste! Nutně potřebuju vaši radu.“

Lord Chepstow se líně šoural halou svého klubu. Zastavil se, rozpoznal tazatele jako lorda Havelocka a ušklíbl se.

„Ode mě?“ zavrtěl pochybovačně hlavou. „Musíte být úplně v koncích, když toužíte zrovna po mé radě.“

„Přiznám, že jsem,“ odpověděl mu lord Havelock bez vytáček. Pak hodil výmluvným pohledem po sluhovi, který k němu přistoupil, aby mu odebral klobouk a plášť.

Chepstowovi zamrzlo ušklíbnutí na rtech. „A potřebujete se s tím uchýlit někam do ústraní?“

„Ano, to bych rád,“ souhlasil lord Havelock a cítil, jak mu padá balvan ze srdce. Tedy ne že by doufal v nějakou úžasnou Chepstowovu radu, on není z těch, kdo by vymyslel něco převratného, ale alespoň bude ochoten naslouchat.

Jakmile vešli do knihovny – do jediné místnosti v klubu, která byla v tuto denní hodinu, ostatně

i jindy, zcela prázdná – vyklopil to. Zřetelně a nahlas: „Musím se oženit.“

„Dobrý bože!“ Chepstowovi spadla čelist. „Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna vy patříte k těm, kdo dostává děvčata do potíží. A pak se kvůli tomu musí ženit.“

Havelock při takové pohaně své cti sevřel automaticky pěsti a Chepstow okamžitě zvedl paže před sebe v obranném gestu.

„Když tak o tom přemýšlím,“ začal Chepstow a opatrně ustoupil z dosahu Havelockových pěstí, „taková věc se může vlastně přihodit každému.“

„Ne, mně ne,“ pohotově mu vyvrátil Havelock jeho názor. „Nikdy jsem holky moc neproháněl.“ Pomalu uvolnil pěsti a spustil ruce podél těla. Třeba se nakonec ukáže, že Chepstow je zrovna ten, který mu bude schopen pomoci.

„Ale vy jste se za každou sukní dost naběhal, Chepstowe, a prý si pořád vydržujete několik favoritek, nemám pravdu? Přesto si dokážete udržet přízeň dam z vysoké společnosti. Jak to, člověče, děláte? Jak dokážete, že vám zobou z ruky, to bych potřeboval umět.“

„Nechávám svým favoritkám stále otevřenou peněženku,“ začal Chepstow upřímně, „a dbám na dobré způsoby ve vysoké společnosti. Tak je to jednoduché...“

„To věřím, když jde o vztahy přechodné povahy, ale kdybyste se chtěl oženit, jakou ženu byste požádal o ruku? Tedy abych to upřesnil: z jaké ženy by byla dobrá manželka? A jak byste ji hledal, kdybyste měl k dispozici jen čtrnáct dní, abyste ji dostrkal k oltáři?“

Chepstow ztuhl jako rampouch. „Já? A vlézt do

chomoutu?“ Pomalu kroutil hlavou. „To nikdy. Vyhýbám se ostražitě každé pasti, kterou na nás lící, dobrovolně nevlezu ani do jedné z nich. V tom je ten um.“

„Vy tomu nerozumíte,“ namítl Havelock, ale Chepstow ho už neposlouchal. Rozhlížel se po místnosti jako štvané zvíře, které hledá únikovou cestu. A vzápětí ji s viditelnou úlevou našel v podobě dvou mladých mužů, kteří nebyli téměř vidět za velkou hromadou knih. Ale živě se spolu bavili.

„Zeptáme se Ashe,“ navrhl Chepstow, popadl Havelocka za rukáv a už ho zoufale vlácel přes celou knihovnu. „On čte knihy, i když to nepotřebuje, určitě bude o manželství vědět leccos užitečného.“

Což byla samozřejmě úplná hloupost, ale Chepstow zjevně propadal panice. Docela ztratil soudnost, když si myslel, že ho může vláčet po místnosti a breptat cosi o četbě knih. Hovory o manželství dokázaly patrně dohnat tohoto člověka k naprosté beznaději. Ani on by nestrkal dobrovolně hlavu do chomoutu, kdyby mohl situaci vyřešit nějak jinak. Havelock si s tím lámal hlavu celé hodiny a na nic jiného rozumného nepřišel.

Proto se rozhodl, že bude třeba tu hořkou pilulku spolknout, ale zároveň zkusit, zda by se nenašla nějaká dobře obalená cukrem. Chtěl by najít ženu, která by mu nepřevrátila život vzhůru nohama. Ale hlavně – která by nechtěla předělat jeho samého.

„Ashi, rád bych, tedy...“ Chepstow zaváhal a střelil pohledem po druhém muži, který seděl u stolu s Ashem.

„To je Morgan.“ Hrabě z Ashendenu si potřásl s Havelockem rukou a tou druhou mávl k svému příteli a představil ho. Havelock už Morgana několikrát viděl, třeba na dostizích nebo u Jacksonů, i v tomto

klubu při různých společenských akcích. Ale dosud se mu nedostalo příležitosti s ním promluvit. Jestli mu paměť dobře slouží, bude to syn nějakého zbohatlíka. I když přímo na něm nic špatného neshledával, jen to, že nepatřil k vyšší společnosti.

Vlastně mu na tom nezáleželo, zejména ne v tomto okamžiku.

Představování skončilo, Chepstow usadil Havelocka na židli a sám si prkenně sedl na okraj jiné. Vypadal, jako by chtěl při sebemenší známce nebezpečí okamžitě zmizet.

„Havelock se chce ženit,“ oznámil, jako by se právě zbavil horkého bramboru z pálících prstů. Vzápětí se téměř vrhl na chudáka číšníka, který právě nahlédl do knihovny, aby se zeptal, jestli někdo z pánů nechce nějaké občerstvení.

„Přineste nám láhev vína,“ poručil vystrašený Chepstow.

„Ne, nechci se ženit,“ opravil ho okamžitě Havelock, jakmile byl číšník z doslechu, „já musím, vlastně potřebuju se oženit. A než začnete vyslyšet všechny drbny z vyšší společnosti, ujišťuji vás, že jsem opravdu nezačal přivádět panny do jiného stavu.“ To už skoro vrčel a na Chepstowa se díval velmi roztrpčeně. „Tak to vůbec není.“

„Tak se uklidněte,“ nabádal ho Chepstow a hrnul knihy na jednu stranu stolu, aby měl číšník kam položit sklenky a víno, až je přinese. „Taková chybička se vloudí a vy jste vypadal velice rozčileně. I způsob, jakým jste to přednesl, byl trochu nešťastný.“

„Pánové,“ začal Ashe mluvit klidným tichým hlasem, jímž každého donutil, aby mu pozorně naslouchal. „Snad bude nejlepší, když necháme Havelocka, aby nám svoji situaci vysvětlil a řekl nám, jak bychom

mu mohli být nápomocni. Nemusí si sem přece hned zvát sekundanty.“

Morgan poplašeně poposedl a Ashe se pro sebe ušklíbl. „Jen blázen může zrovna teď házet blátem po Havelockově cti.“

„Nikdy jsem to neudělal a nebudu dělat ani v budoucnu, abych vyzýval přátele na souboj.“

„Ustřelil jste Wraxtonovi kus ucha,“ vložil se do hovoru Chepstow.

„To nebyl můj přítel,“ konstatoval Havelock a založil si ruce na prsou. Upřel pohled na Ashe. „A nebyl jsem to já, koho urazil. Byla to... dáma.“

„Ale? A já si myslel, že ženské neproháníte.“

„Ne, neběhám za nimi, nikdy jsem to nedělal. Nestalo se to proto, že bych –“

„Podle toho, co jsem slyšel,“ skočil mu Ashe tiše do řeči, „kdybyste to neudělal vy, vyzval by ho na souboj její manžel.“

„Měl to udělat,“ štěkl Havelock. „Jenže...“ Vzdychl si a odhodil si padající vlasy z čela, „jsem to byl já, kdo s ním první ztratil trpělivost.“

„Nic si z toho nedělejte,“ chlácholil ho Ashe, „alespoň na něj někdo vystřelil. A to je podstata věci.“

„Neměl jsem to dělat,“ připustil Havelock a právě v tu chvíli se zjevil číšník s láhví vína a skleničkami. Souboj s Wraxtonem nebyl sice prvním soubojem, který kdy podstoupil, ale Wraxton by ho byl bez milosti zabil, kdyby ho v tu chvíli nezradila pistole. Proto chtěl dobře mířit, ale přepadla ho zrádná škytavka. Ruka s namířenou pistolí cukla a trefil ho do ucha místo do toho kusu svalů, jemuž se říká srdce. Rozhodně by to byl udělal. Jenže pak by musel utéct ze země nebo čelit obvinění z vraždy.

Pochopil, jak blízko se ocitl možnosti, že na celou

rodinu padne hanba, a kam až ho dostala jeho horokrevnost. Umínal si, že příště bude svůj temperament držet na uzdě.

Pár lidí si sice myslelo, že jim to projde, když ho budou po té akci s Wraxtonem popichovat, v domněnání, že mu ucho ustřelil schválně, protože je vynikající střelec.

„Jó, kdyby se moje problémy,“ řekl a nalil si přitom štědrrou dávku vína, „daly vyřešit tak, že bych někoho vyzval na souboj, zvolil si sekundanty a pak se do něho trefil! Ale situace je taková, že se potřebuju oženit,“ dodal ponuře. „A to brzy. Ale nechci se octnout ve spárech nějaké harpyje, která by mi udělala ze života peklo a neustále se snažila mě nějak převychovat. Bohužel s ženskými je to tak, že nevíte, na čem jste, dokud k nim nejste připoutáni pevným poutem.“ Zvedl sklenici ke rtům a zhluboka se napil. Přitom si vybavoval, jak tuhle situaci už několikrát viděl na vlastní oči. Jednu chvíli to byly roztomilé a růžovolící nevěsty kráčející uličkou k oltáři a druhým okamžikem se z nich staly dračice vykořisťující toho ubožáka, který si je vzal, a strkající ho přímo do hrobu.

„No, proti tomu existuje jediná možná obrana: zjistit, co je ta ženská zač dřív, než si ji vezmete,“ prohlásil Ashe s neúprosnou logikou.

„A jak bych to asi měl zjistit v tak krátkém čase, který mám k dispozici?“

„Vezměte si někoho, koho dobře znáte,“ prohlásil Morgan, jako by se to rozumělo samo sebou.

„Panebože, jen to ne!“ Havelock popadl sklenku a hodil do sebe zbytek vína. „Je absolutně nepředstavitelné, že bych žil ve stejném domě s některou z dívek, které skutečně dobře znám. A kromě toho, neprovdaly by se za mě ve spěchu. Chtějí z toho

vytřískat velkou společenskou událost.“ Pokrčil nešťastně rameny. „A to nemluvím o pořizování výbavy a dalších nesmyslech.“

„Tak to řekněme na rovinu: chcete dívku, která si vás vezme hned, bez příprav, a nebude vyžadovat velkolepou svatbu.“

„Ano, přesně tak.“

„Pak hledáte nějakou myš,“ shrnul to Morgan. „Tak zoufale se toužíci vdát, že vezme za vděk tím, co jí nabízí.“

„To je ono!“ vykřikl Havelock, čímž zahnal posměšný úšklebek z Morganova výrazu. „Kápl jste na to, mohlo by to fungovat. Morgane, vy jste génius!“

„Asi byste se měl připravit na nějakou hodně obyčejnou dívku,“ varoval ho Morgan, protože ho poněkud vylekal nadšený souhlas s návrhem, který pronesl se značným sarkasmem. „A možná i dost chudou.“

Havelock se na chvíli zamyšleně opřel. „Nemyslím, že by mě nepřiliš krásná tvář vyvedla z míry, tedy pokud by to nebyla úplná ošklivka.“

„Tak počkat,“ vložil se do hovoru opět Ashe. „Ať už jste se rozhodl oženit z jakéhokoliv důvodu zrovna teď a ve velkém spěchu, nesmíte zapomínat na potomstvo. Všichni z nás, vy budete možná výjimka, Morgane,“ usmál se kysele na svého přítele, „mají za povinnost se oženit a přivést na svět syny, aby se postarali o dědictví.“

„Pochopil jsem,“ ujistil ho Havelock, než mohl Ashe konkrétně vyslovit, na co právě myslel. Nemusel mu vysvětlovat, že by si měl najít nějakou, s níž nebude mít problém jít do postele.

„Nepopřel jste, že potřebujete nevěstu s podstatným věnem,“ řekl Morgan a díval se na něj zúženými

očima. „To je důvod, proč se chcete oženit takovou rychlostí? Potřebujete nevěstu s věnem?“

V tu chvíli se Chepstow, který už měl v sobě dvě sklenice vína proti Havelockově jedné, burácivě rozesmál.

„To, že nejsem švihák první kategorie,“ opáčil Havelock a sebevědomě si rovnal vázanku, kterou si před odchodem z domova chaoticky uvázal v marné snaze vypadat stejně elegantně jako pánové kolem stolu, „ještě neznamená, že nemám řádný příjem.“

Morgan upřel soustředěný pohled na kapsu saka, která se Havelockovi během dne částečně roztrhla, a vzápětí sjel očima k zabláceným botám, které si nestačil přezout, vlastně na to po zničující schůzce se svými právníky ani nepomyslel. Chodil venku sem a tam a snažil se vymyslet nějaké schůdné řešení, až si všiml, že došel ke klubu. Rozhodl se vstoupit a rozhlédnout se, jestli by svoje problémy nemohl s někým prodiskutovat a na něco přijít.

„Nepotřebuju manželku, aby mi přinesla věno,“ zakončil agresivně.

A opět to zbylo na Ashe, aby zklidnil atmosféru kolem stolu. Zavolal na číšníka, který se zdržoval v uctivé vzdálenosti a požádal ho o pero, inkoust a papír.

„Mám dojem, že ze všeho nejdříve si musíme přesně sepsat, co potřebujete, než se poradíme o nějakém řešení vašeho problému.“

„No vidíte!“ vykřikl Chepstow vítězoslavně. „Neříkal jsem, že Ashe je ten pravý, který vám pomůže? No tak já...“ Napůl se zvedl ze židle, jako by se chystal odejít.

Havelock na něj vteřinu nebo dvě upřeně hleděl, aby mu vzal vítr z plachet. Džentlmen nepředává do

rukou někoho jiného přítele, který se k němu uchýlil o pomoc. Havelock už mnohokrát tahal Chepstowa z bryndy, takže teď byla zase řada na něm, aby mu pomohl.

Chepstow si zase rezignovaně sedl a dutým hlasem požádal číšníka, který právě nesl psací potřeby, aby jim donesl další láhev vína.

„Takže,“ Ashe namočil pero v kalamáři a hotovil se psát. „Nepotřebujete krásku ani bohatou nevěstu. Ale požadujete vstřícnou povahu –“

„Zkrátka myš,“ opakoval Morgan posměšně.

Ashe by ho byl nejraději napomenul a upřel na něj vyčítavý pohled nad obroučkou brýlí.

„Nenáročnou, bez věna. A možná tu, která se nepohybuje ve vašich společenských kruzích.“

Havelock to odsouhlasil jen lehkým pokrčením ramen. Proto Ashe napsal do svého seznamu: aby nepocházela z horních deseti tisíc.

„Nějaké další požadavky?“ Vyčkával s perem připraveným nad papírem.

Havelock se mračil a usilovně přemýšlel.

„Docela dost, řekl bych. Proto je to tak zatraceně těžké.“ Opět si prohrábl rukou vlasy, dnes snad už posté. Vlasy tím nijak neutrpěly, spíše je tím trochu učesal. Štěstí, že si nijak zvlášť na svůj vzhled nepotrpěl, protože jeho husté vlnité vlasy si stejně dělaly, co chtěly. Odolávaly hřebenu i pomádě. Jediná naděje byla ostříhat je nakrátko a doufat, že budou držet alespoň nějaký tvar.

„Nechci ženu, o jejíž rodině by se mluvilo,“ řekl procítěně.

„Tím myslíte... rodinu bez titulů?“ Morgan po něm hodil pohledem plným sympatie. „Nechcete, aby se na vás dívali svrchu.“

Než stačil Havelock vstát, chytit ho pod krkem a trochu s ním zatřást, vložil se do debaty opět smírně Ashe. „Morgan neví, jak dobře je na tom vaše rodina ve společnosti, Havelocku. Určitě to nemyslel jako urážku.“

Ne, asi ne. Havelock si vzdychl. A ostatně stejně se předem rozhodl, že si nebude vyřizovat osobní účty potyčkami právě v místnostech tohoto klubu.

„Podívejte, já jsem pokrevně spřízněn s polovinou vysoké společnosti,“ začal laskavě vysvětlovat Morganovi. „Té smečky všech nevlastních bratrů a sester, nevlastních bratranců a sestřenic, tetiček a strýců, které strkají nos do mých záležitostí, mám plné zuby a ocenil bych, kdyby mi nepřibýli další příbuzní. Stačí to, co mám, další děkuji, nechci.“

Díval se, jak Ashe píše na seznam heslo sirotek.

Morgan přikývl na souhlas. „To dává smysl. A děvče – sirotek, který za sebou nemá žádnou rodinu, bude snáze souhlasit s obchodním ujednáním, o jaké asi stojíte.“

„Co tím, sakra, myslíte?“

Chepstow nalil do Havelockovy prázdné sklenky bohatě vína a postrčil ji blíž k němu. „Morgan tím nemyslel nic urážlivého, Havelocku,“ chlácholil ho opět a zachraňoval další výbušnou situaci. Proč jsou všichni chlapi tak citliví na urážky všeho druhu?

Havelock si opět založil ruce na prsou a zíral přes stůl.

Morgan bez mrknutí jeho ledový pohled opětoval.

Ashe si sundal brýle a začal je pečlivě leštit hedvábným kapesníkem, který vytáhl z kapsy fraku. „Můžu něco navrhnout?“

„To bych byl rád. Kvůli tomu jsem sem koneckonců přišel. Aby mě někdo vytáhl z té šlamastyky,“ souhlasil Havelock.

„Tedy pokud by šlo o mě,“ začal Ashe ostýchavě, „já bych si nemohl vzít žádnou, která by nebyla chytrá.“

„Propána,“ lekl se Havelock. „Co bych si asi počal s modrou punčochou?“

„Ale jděte,“ zašklebil se ďábelsky Chepstow a předložil jim minimálně tucet návrhů, co muž může udělat s punčochami, podvazky a dalšími součástmi dámské garderoby, než klesl do poněkud vulgárních pater žertování. Ale alespoň trochu odlehčil atmosféru.

Když se všichni přestali smát a utřeli si uslzené oči, obrátili do sebe další poháry s vínem a objednali si další. Ashe je vrátil zpátky k probíranému tématu.

„Nesmíte zapomenout, že tahle žena bude matka vašich dětí, Havelocku. Proto nesmíte přemýšlet jen o tom, koho snesete pod svojí střechou, ale také o tom, jaké chcete mít děti. Za sebe můžu říct, že bych si přál děti, na které bych mohl být pyšný. Dost by mě štvalo,“ a teď hodil po Havelockovi velmi přísným pohledem, „kdybych obětoval svoji svobodu a dostal za odměnu hejno hlupáků.“

Havelock si zase prohrábl vlasy. „V tom máte pravdu.“ Ztěžka zavzdychal. „Musím myslet na potomky. Tak dobře, přidejte tenhle bod na seznam, Ashi. Neměla by to být úplná slepice.“

Protože si Ashe zrovna dopřával lok vína, chopil se pera Morgan a požadavek zapsal.

„A také bych chtěl, aby byla laskavá,“ prohlásil Havelock s velkým důrazem. „Aby měla hezký vztah k dětem. Rozhodně ne takovou, která myslí jen na sebe.“

„Dobrá, zdá se, že se přece jen dostáváme ke konkrétním požadavkům,“ pochválil ho Ashe a Morgan přidal tento bod k seznamu požadavků.

„Sepsat si podobný seznam je bezvadný nápad,“ ohodnotil konání Morgan a odhodil pero. „Ale jak hodláte najít ženu, která splňuje všechna kritéria? Podáte si inzerát do novin?“

„Panebože, jen to ne! Nemusím vytrubovat do celého světa, jak zoufale hledám manželku. Každá matka vdavekchtivé dcery z okruhu padesáti mil se mi objeví na prahu s dcerunkou v závěsu. A kromě toho...“ jen zavrtěl hlavou, „trvalo by to příliš dlouho. Nejprve se musí inzerát zadat, pak počkat, kdo na něj odpoví, a nakonec uspořádat s každou setkání...“

Morgan se nahlas rozesmál. „To jste si tak jistý, že by odpověděly stovky žen?“

„Ale samozřejmě,“ podrážděně odpověděl Havelock. „Každou sezónu celých uplynulých šest let se mi vnucovaly.“

„A to jste pominul domácí večírky,“ doplnil Chepstow.

„No jistě, vzpomínám si na jednu domácí oslavu Vánoc,“ dodal Ashe, „a tam –“

„To sem netahejte!“ zarazil ho Havelock příkře. „Zařekl jsem se, že o té příhodě už nikdy nebudu mluvit.“

„A potom ta klisnička na závodech,“ připomenul jinou epizodu Chepstow.

Morgan se znovu rozesmál. „No dobře, přesvědčili jste mě, že Havelock je první cena při svatebních dostizích.“ Ale při tom výroku se Morgan tvářil, že vůbec nechápe, co na Havelockovi ty ženské vidí.

„Vůbec byste nevěřil, kdybych vám vyprávěl, jaké pasti se pokoušely na mě nastražit, aby mě polapily,“ svěřil se mu Havelock s hořkostí v hlase.

„Nemohl byste si jednoduše vybrat jednu z těch,

které o vás tolik stojí, a tu si vzít? To by vám ušetřilo spoustu času, nemám pravdu?“

Havelock si mrazivě Morgana změřil a pak řekl: „Ne, v žádném případě. Nemohu vystát ženské, které mávají řasami a předstírají mdloby. Nebo vám strkají vnady pod nos při sebemenší příležitosti.“

Skromná, všiml si Havelock koutkem oka, že Ashe zaznamenal na konec seznamu.

„A kromě toho dívky, které znám a které daly jasně najevo, že o mě stojí, mi daly zároveň také zřetelně na vědomí, že ode mě chtějí mnohem víc, než jsem ochotný jim poskytnout. A ani trochu se jim nelíbilo, když jsem jim to vysvětlil. A proto si daly velmi záležet, aby mi to řádně vrátily.“

Ashe znovu namočil pero do kalamáře a zapsal další bod: nehledá v manželství náklonnost ani lásku.

Morgan pohlédl na seznam, zamračil se a usrkl ze své sklenky. „Co popisuje tenhle seznam,“ prohlásil zamýšleně, „je žena, která bude ochotna zvážít obchodní smlouvu. Některá z vážené rodiny, která se třeba dostala do potíží. Nějaká, která bude chtít mít děti, ale nemá naději, že získá nápadníka normálním způsobem.“

„Normálním způsobem?“

„Ženskými triky,“ přeložil Morgan okamžitě.

„Aha,“ rozzlobeně štěkl Havelock. „Ne, určitě nechci manželku, která disponuje škálou ženských triků. Raději bych měl nějakou přímočarou osobu.“

Čestná, připsal Ashe do seznamu.

„Můj ty smutku,“ pohlédl Chepstow na seznam kalnýma očima. „Nikdy nenajdete ženskou, která by měla všechny tyhle vlastnosti, ať budete hledat, jak dlouho chcete.“

„No já si tím nejsem jistý,“ nesouhlasil Morgan.

„Podle mého názoru je v Londýně spousta šlechtických rodin, které se protloukají, jak jen to jde. A mají dcery, které by daly nevím co, aby dostaly nabídku k sňatku od muže, jako je Havelock. A jsem si skoro jistý, že mezi nimi by našel jednu nebo dvě, které mají většinu, i když třeba ne všechny vlastnosti, které považuje za důležité. Zvláště když ho neodradí obyčejná tvářička.“

Havelock se naklonil dopředu. „Opravdu si to myslíte?“

„Ale ano.“

„A víte také, kde bych je mohl najít?“

Morgan se opřel zády o opěradlo a hodil si nohu přes nohu. Upřeně hleděl kamsi na zeď za Havelockovou hlavou. Ostatní tiše seděli u stolu a vyčkávali se zadržným dechem na odpověď.

„A představte si, že ano. Možná bych vás mohl představit několika rozhodně perspektivním adeptkám hned zítra večer, jestli vám to nebude vadit –“ odmlčel se, významně se zadíval na Havelockův nepřítel čistý a u kapsy roztržený oděv a rozesmál se. „Jak tak na vás koukám, určitě nejste z těch, kdo si potrpí na formálnost. A já mám pozvání na ples od lidí, kteří nebudou nikdy pozváni do nejvyšší společnosti, i když peněz mají dost. A mezi jejich hosty se kupodivu vždycky vyskytuje dost dívek, z nichž byste si mohl vybrat. Jsou z dobrých rodin, které se dostaly do těžkostí a musely se smířit s tím, co na ně ve společnosti zbude. Troufám si tvrdit, že každá z nich ve věku na vdávání vás bude považovat za dar z nebes.“

„A vám by nevadilo vzít mě tam s sebou?“

„Ani v nejmenším,“ potvrdil Morgan přátelsky. „K čemu jinému by byli přátelé? Aby pomohli kamarádům z bryndy?“

A bylo to. O Chepstowovi si myslel, že mu nepomůže, ale on vlastně udělal, co bylo v jeho silách. Přivedl ho za Ashem, který mu pomohl uspořádat myšlenky a představil ho Morganovi, který mu nabídl konkrétní pomoc.

„Na přátelství,“ zvedl sklenku, aby připil ostatním třem mužům u stolu.

„A na manželství,“ přidal se Ashe a pozvedl i svoji sklenku.

„Nenechme se unést,“ namítl lord Chepstow se sklenkou jen několik centimetrů od rtů. „Spíš na Havelockovo manželství, nikoliv na instituci jako takovou.“

„Tak na Havelockovo manželství,“ souhlasil Ashe.

„Na Havelockovu nevěstu,“ přidal se Morgan, hodil do sebe celý obsah sklenky a natáhl se po lahvi.

„Ano, na ni se určitě napijeme,“ vřele souhlasil Chepstow. „Na vaši nevěstu, příteli.“

A na naději, řekl si v duchu Havelock, pečlivě složil list papíru a vložil si ho do kapsy, že dívka, která má alespoň některé z těchto podstatných vlastností, bude zítra večer na tom plese.

DRUHÁ KAPITOLA

„Copak se nedokážeš nějak lépe učesat?“

Mary sklopila oči a zadívala se do podlahy. Jen zavrtěla hlavou, když si teta Pargetterová zklamaně vzdychla.

„A nemohla by sis alespoň vypůjčit od Lotty kulmu? Určitě ti ji neodepře. Kdyby sis jen trochu vlasy natočila, dodalo by jim to nějaký styl. Takhle vypadáš, jako by ti kolem obličeje visela opona.“

Mary si sáhla na hlavu, aby se přesvědčila, že se jí neuvolnil úhledný drdůlek, do něhož si prve vlasy stáhla.

„Ne, nech to být,“ podrážděně ji kárala teta Pargetterová. „Drdol se ti nerozpletl, já mluvím jen tak obecně.“

Ach tak, těch obecností už slyšela za uplynulých několik měsíců celkem dost. Týkaly se hlavně průpovědek pronesených právníky o nemajetných ženských, příbuznými o tom, kolik stojí podporování chudých příbuzných, nebo kočími o cestujících, kteří nedávají žádné spropitné. Při všech těchto příležitostech se také dozvěděla spoustu podrobností. Konkrétně jak se stalo, že nemá ani halíř, a proč se všichni ti lidé, k nimž ji poslali, o ni nemohli postarat a nabídnout jí domov.

„No, já vím, že ti není příjemné jít na ples, když stále ještě držíš smutek,“ prohlásila lítostivě teta. „Ale nemůžu tě tu nechat celý večer samotnou, abys tu seděla jako hromádka neštěstí. A kromě toho na plese bude jistě spousta vhodných partií. A kdo ví, třeba padneš někomu do oka. Tím by se vyřešily všechny tvoje problémy.“

Mary okamžitě zvedla hlavu a vytřeštila na tetu oči. Vždyť teta Pargetterová mluvila o manželství! O svatbě! Jako by svatba mohla být lékem na všechny holčičí problémy.

Zachvěla se a opět upřela pohled k podlaze. Pevně sevřela rty. Vlastně svatba by vyřešila hlavně problémy tety Pargetterové. Nikdy jí to nevyčetla, ale Mary dobře věděla, že když si ji teta vzala k sobě a živila ji, pořádně tím napjala nepřilíš velký rodinný rozpočet. Přesto ji neodmítla, neposlala ji dál do další příbuzenské rodiny, na kterou by mohla klást byť chabý nárok z titulu příbuznosti. Přijala ji, chlácholivě ji poplácala po zádech a řekla jí, aby si už nedělala starosti, že se o ni postará.

Mary si v tu chvíli neuvědomila, že sloveso postarat se je pro tetu synonymem pro sloveso vyvdat.

„Narovnej se, zvedni hlavu a dobře se rozhlížej kolem sebe,“ poradila jí teta. Natáhla k ní ruku a zvedla jí bradu. Ještě dodala: „Máš moc hezké oči, víš to? Co by moje děvčata dala za to, aby měla takové řasy jako ty.“ Vzdychnula si a potřásla hlavou. A potom, než si Mary uvědomila, že bude terčem útoku, natáhla teta obě ruce a štípla ji vši silou do tváří. „Tak a teď je máš trochu červené. Už ti stačí jen se trochu usmát a tvářit se, jako by ses úžasně bavila, a nebudeš působit tak...“

Odpudivě, obyčejně, jako hastroš?

„Neatraktivně,“ dokončila teta řeč. „Mohla bys být velmi hezká, jen kdybys...“ Zoufale rozhodila rukama, ale větu už nestihla doplnit žádným slovem, kterým by Mary snad dala trochu naděje, že není úplně ztracený případ. Zachránily ji její dcery, které vpadly do pokoje jako chumel kudrlinek a volánků.

Teta Pargetterová už neplýtvala časem na Mary a věnovala se svým milovaným děvčatům. Udělovala jim poslední rady a kontrolovala jejich oblečení. Pak je všechny nahnala do najatého kočáru, který přece nemohly nechat čekat.

„Dostaly jsme pozvání na dnes večer od rodiny Crimmerů,“ začala jí teta vysvětlovat, jen co se kočár rozhrkal po kočičích hlavách. „Nejsou z těch, kdo by něco namítali proti tomu, že přivedu dalšího hosta. Tak si nedělej starosti, že jsi nedostala oficiální pozvání.“

Přesto Mary poděšeně vykulila oči. Neměla potuchy, že ji teta bude vláčet na ples a předem to neoznámí hostitelům. „Já jim vysvětlím, že jsi teprve nedávno přijela na návštěvu, což je ostatně holá pravda. A kromě toho Crimmerovi budou nadšeni, že je jejich každoroční ples tak populární a každý ho chce navštívit. Ale daleko důležitější je, že mají dva syny, pro které musejí najít nevěsty. Ten mladší sice nemá ještě věk na ženění, ale doslechla jsem se, že ten starší ano.“

Mary se trochu zarazila nad slovy své tety, jimiž si lehce protiřečila, ale teta už pokračovala. „Nejdůležitější ovšem je, že mají spousty bohatých přátel, kteří také mají syny, pro které hledají nevěsty. A někteří budou určitě mít stejně dobrý původ jako ty.“

„Co tím myslíš, mami?“ Charlotte šlehla zvědavým pohledem po Mary. Očividně se lekla, že by

Mary mohla mít na svatebním trhu lepší vyhlídky, i když na ni pohlížíjí jako na chudou příbuznou.

„No, její nebohá matka byla sice po svém sňatku moje sestřenice, ale její otec byl mladším synem nejmladší dcery hraběte z Finchingfieldu.“

Mary se udělalo špatně. Tetička to jistě myslí dobře, ale zřejmě se rozhodla šířit dnes na plesu podrobnosti o jejím původu, jako by Mary byla nějaká... chovná klisna.

„Ale jestli je příbuzná hraběte z Finchingfieldu, proč se neuchýlila k němu?“ zeptala se Dorothy, Charlottina mladší a hezčí sestra.

To byla dobrá otázka. A Mary byla hodně zvědavá, jak se teta Pargetterová vypořádá s vysvětlováním zašmodrchaného manželství její matky.

„Ále, taková banální věc,“ odmávla teta problém jako dotírající mouchu. „Jeden nesouhlasil se sňatkem, druhý hrozil odstřihnutím od peněz, pak spolu všichni přestali mluvit, a než se kdo nadál, zela mezi nimi obrovská propast. Přesto příbuzní ze strany Maryiny matky stále vědí, co je jejich povinností, když jde o dítě. Tedy promiň, ne že bys byla dítě Mary, ale víš, co chci říct. Není správné, abys trpěla za chyby, které udělali tvoji rodiče.“

Charlotte i Dorothy na ni jen kulily oči. Mary se cítila čím dál hůř. Za ten krátký čas, kdy žila v jejich malém domku v Bloomsbury, zjistila, že si obě sestry nadmíru libují v románech, v nichž odstrkovaná dědička prožije četná dobrodružství, ale nakonec se šťastně provdá za italského prince. Velmi se bála, že ji teď budou považovat za cosi podobného.

Na ples ke Crimmerovým jistě žádného italského prince nepozvali. Jsou to obchodníci a k princům mají daleko. Snad jí nebudou nikoho vnucovat. Tedy

Lotty ani Dotty rozhodně ne. Samy měly dost starostí s tím, aby si nenechaly žádnou vhodnou partii proklouznout mezi svými dychtivými prstíky, nebudou shánět ženicha ještě pro ni.

Svěsila ramena a zhluboka se nadechla. Není třeba panikařit. Teta Pargetterová si může mluvit o svatbě, jak chce, ale to ještě neznamená nebezpečí, že by jí některý z mužů padl k nohám. Ani dneska večer ani nikdy v budoucnosti. Není z toho typu dívek, které mladí mužové obletují, lichotí jim a koří se jim.

Muži si jí obvykle nevšímají. Vlastně tomu sama trochu pomáhá, protože se vždycky chová nenápadně, stahuje se dozadu nebo jde několik kroků za svými veselými sestřenicemi. Případně dokonale splývá s výzdobou sálu. Ostatně bude to tak dělat i dneska. Není to ani trochu obtížné. Většina děvčat totiž touží po tom, aby se na ně všichni, hlavně muži, dívali. Proto není těžké se za někoho schovat.

Mary si našla židli za tetou a za sestřenicemi. Trochu ji posunula, a tím dokázala využít i jakousi palmu v květináči, oplývající bohatým listovím.

Teď byla pěkně skryta očím většiny účastníků plesu pohybujících se v sále, a naopak sama měla dobrý výhled na hlavní dveře, kudy dovnitř proudila hejna dalších návštěvníků. Zdravili se velmi nahlas a předváděli své nové večerní róby. Kdyby se už dřív nerozhodla držet se z dohledu, určitě by se schovala teď, když viděla všechno to bohatství. Dotty a Lotty zkoumaly každého v davu, šeptaly si s ústy schovanými za vějíři o šatech a klenotech žen a vyčíslovaly příjmy jednotlivých mužů.

„Hele, podívej, to je pan Morgan!“ vykřikla Lotty, když dveřmi vešli dva mladí muži. „Neřekla bych, že sem dneska večer přijde.“

Z jejích slov a podle toho, že se Dotty okamžitě narovnala a zvýšila frekvenci mávání vějířem, Mary usoudila, že tenhle muž musí být ten správný „úlovek“. Tentokrát konečně mohla dobře prozkoumat proč. Menší z obou mužů vypadal velmi dobře – drsná, mužná krása oblečená do nedbalé elegance, jež ho činila přístupnějším na rozdíl od jiných mužů stejného věku v naškrobených košilích a utažených páscích.

„A kdo je to s ním?“

Mírně vzadu za hezkým mužem šel vyšší, trochu rozložitější pán s divokým obočím.

„To musí být nějaký jeho přítel ze školy nebo odjinud,“ šeptala Lotty. „Podívej, jak se na něj paní Crimmerová usmívá, podává mu ruku... a snad s ním dokonce neflirtuje?“

Mary se připojila ke svým sestřenkám a sledovala pohyb obou perspektivních svobodných mládenců po sále. Všechny dámy se rovnaly, aby vynikly jejich přednosti, a když se k nim náhodou oba přiblížili, mávaly řasami i vějíři jako o závod.

Než pánové došli do rohu tanečního sálu, Dotty i Lotty už málem šílely.

„Dobrý večer, paní Pargetterová, slečno Pargetterová, slečno Dorothy,“ řekl ten štíhlý muž a Mary tím poněkud zmátl. Kvůli tomuhle sestřenice tak blázní? Musí být bohatý, chová se velmi sebevědomě. Ale jeho společník je jiný.

„Dovolte mi představit svého přítele,“ dodal pan Morgan. „Vikomt Havelock.“

Dotty a Lotty konečně odtrhly oči od úlovku sezóny a současně sklonily hlavy do úklony, aby pozdravily muže, o němž se právě dozvěděly, že je také zlatou rybkou v rybníku. Obě se narovnaly, aby jim

vynikla ňadra, a řasy i vějíře se rozpohybovaly nejvyšší rychlostí.

Na vikomta očividně jejich dokonalá koordinace několika pohybů dohromady neudělala žádný dojem. Věnoval jim pouze krátké kývnutí hlavou.

Pak se jeho pohled upřel na ni, právě když se koukala do rtů, aby se nerozesmála.

„A tahle dívka?“

„Ach ano, promiňte, to je moje neter, tu jsem vlastně vyvdala,“ začala teta. „Slečna Carpenterová.“

Mary začaly hořet tváře. Opravdu nedokáže napodobit ten legrační způsob, jakým se chovají její sestřenice, když se před nimi zastaví muž s titulem. Ale jemu to, zdá se, ani trochu nevadí. Naopak, ten znuděný a možná trochu podrážděný výraz mu na jednou beze stopy zmizel z tváře. Dokonce se jí zdálo, že sdílí její názor, že se sestřenice chovají trochu hloupě.

Potom se na ni usmál, jako by... no, kdyby si chtěla lichotit, tak by řekla, že právě našel něco, co dlouho hledal.

„Tančíte, slečno Carpenterová?“

„Já?“ Spadla jí čelist. Rychle zavřela ústa, potom zavrtěla skloněnou hlavou.

„Ne, já nemůžu...“ Lotty a Dotty budou zuřit a budou uražené. Právem. Ponížil je, když ji vyzval k tanci a je přešel, i když ony dávaly svůj zájem tak okatě najevo.

Nebo snad právě proto požádal o tanec ji?

S muži člověk nikdy neví. Co na první pohled vypadá jako akt milosrdenství, může být zároveň záměrnou urážkou. Mary tvrdošíjně zkoumala svoje botky, nejraději by se viděla metr pod podlahou. Muže nelze odhadnout podle hezkých rysů obličeje.

Byla hloupá, když se nechala na chvíli okouzlit... tím srdečným úsměvem.

Je to muž činu a právě ukázal svoji pravou povahu.

„Moje neteř má ještě smutek, ostatně to vidíte,“ vysvětlovala teta a ukazovala na Maryiny velmi prosté, střízlivé šaty.

„Skutečně?“

Neodolala a musela se na něho při té otázce podívat. Zdálo se jí, jako by... ale ne, to je nesmysl, to se jí musí jen zdát. Jako by měl radost z toho, že nosí smutek. Vždyť je to absurdní, nemůže se přece radovat z toho, že jí někdo umřel.

Ale tvářil se úplně obyčejně, slyšela to jen v tónu hlasu.

„Snad byste se mohla později obětovat a dělat mi společnici u večeře?“ Navrhl laskavým tónem.

„Ach, dobře, já...“ Díval se na ni a jí se přilepil jazyk k patru, jak měla sucho v ústech. Byl tak vytrvalý, jako by chtěl uhodnout každé její tajemství, snad by ji obrátil i naruby, aby je z ní všechna vytrásl. Nic by mu v tom nezabránilo.

Bylo jí to velmi nepříjemné. Proto se okamžitě rozhodla, že bude muset jeho pozvání nějak odmítnout. Zmohla se jen na zbožné přání, protože teta jejím jménem pozvání okamžitě přijala. „Mary bude poctěna, že ano, drahoušku?“ Šťouchla do ní koncem složeného vějíře, jako by z ní chtěla dostat souhlasnou odpověď.

Když se na nic podobného Mary nezmohla, vikomt se usmál a obrátil svoji pozornost k jejím sestřenicím.

„Ale mezitím,“ začal překvapivě s velkým nadšením, „nemohla by se jedna z těchto dvou krásek slítovat a cizince doprovodit na taneční parket?“

Naštěstí dřív, než se obě krasavice stihly dát do

boje, ten druhý štíhlejší muž napřáhl ruku k Charlottě.

Mary vydechla úlevou, když všichni čtyři v klidu odešli k tanečnímu parketu. Bohužel, její úleva měla jen krátké trvání.

„Myslím, že tě potkalo štěstí,“ pošeptala jí teta nadšeně do ucha, přisedla si blíž a odstrčila listnatou palmu o kousek dál. „Lord Havelock se o tebe dost zajímá.“

„Nedovedu si představit proč,“ opáčila Mary. Prakticky se zcela schovávala za keřem, měla na sobě úplně obyčejné šaty, které nijak nelichotily její bledé pleti, a navíc odmítla jeho žádost o tanec. „Asi potřebuje brýle,“ nabídla řešení nahlas. „Tím to asi bude.“

„Nesmysl! Přece je mu na první pohled jasné, že jsi dobře vychovaná dívka. Moje děvčata jsou možná hezčí než ty,“ vyhrkla naprosto upřímně, „ale ani jedna z nich neví, jak to ve světě chodí.“ Pokývla hlavou směrem k tanečnímu parketu, kde vikomt vedl zářící Dotty z jedné figury do druhé.

„Ale to já přece nevím také,“ opáčila Mary. „Nikdy jsem nebyla součástí velkého světa.“

„Nebyla, ale tvoje matka byla mnohem noblesnější, než jsem kdy byla já. A tvůj otec jakbysmet – troufám si tvrdit, že tě naučil, jak se má dáma chovat.“

Mary sebrala veškerou vůli, aby se opanovala a nepřikrčila se strachy, když padla zmínka o jejím otci.

„Papá byl... na mě přísný, to ano,“ přiznala. Nikdy v životě živé duši nepoví, jak se projevovala otcova přísnost. Ani to, že svoji přísnost směřoval jednoznačně spíše na matku než na dceru.

„Zcela jistě zastával vyhraněný názor, jak se má dáma chovat,“ připustila, když na ni teta hleděla a očekávala nějaká další slova. Nedodala, že si svoje

názory tvrdě prosazoval. Hlasitě se dožadoval splnění příkazů, svůj křik prokládal významným tichem, když byl střízlivý, a když nebyl, zapojoval pěsti a kopance.

„Ale já opravdu nechci,“ začala rozechvěle, „aby mi nějaká dobrá partie dávala přednost před sestřenicemi. Zvlášť když ony jsou jím celé nadšené.“

„Ano, to je od tebe sice moc hezké chování, ale on má oči jen pro tebe. Kromě toho oběma děvčatům spíš vyhovuje pan Morgan. Společensky je v jejich dosahu, přestože je velmi bohatý.“

Mary se ještě jednou podívala na taneční parket, kde se chvílemi vynořovaly z davu obě sestřenice. Dotty se tvářila poměrně spokojeně, ale Lotty vysloveně zářila. Dotty tančila, ale když byl pan Morgan otočený zády, kradmo po něm vrhala nesmělé pohledy.

Mary se zamyslela. Jak se může jedné nebo druhé líbit ta hubená postava připomínající maják? A dávat mu přednost před oslňujícím vikomtem? Nejenže vypadá lépe, ale mnohem přátelštěji se tvářil. Měla dojem, že objevila i smysl pro humor ukrývající se kdesi v hlubinách medově oříškových očí. Když ji přistihl, jak se usmívá způsobu, kterým Dotty a Lotty reagovaly na jeho titul, přišlo jí, že se oba baví společným soukromým žertem.

Na druhou stranu nesmí zapomenout, jak ho o chvílku později podezřívala, že obě dívky přehlíží. Sama není v postavení, aby ho mohla soudit. Nebo předpokládat, že její postřehy nějak ovlivní, jak se Dotty nebo Lotty rozhodnou. Lordi jsou pověstní tím, že mají hluboko do kapsy. Pokud je chudý jako kostelní myš, bude se muset poohlédnout po nějaké bohaté dědičce. A to je všechny vyřazuje ze soutěže.

Kromě toho obě sestřenice vědí, že pan Morgan je bohatý, a to ho dělá tak přitažlivým.

Ale dost, nebude takhle přemýšlet o svých sestřenicích. Jsou jediné z celé velké rodiny, které jí poskytl místo ve svém životě. Děvčata mohla protestovat, když jim jejich matka řekla, že se Mary nastěhuje k nim do pokoje. Ale neudělala to. Jen poznamenala, jak je strašné, když nemá kam jít, a udělala jí místo v jedné zásuvce, aby si měla kam dát věci.

Mary se jim to snažila oplatit tím, že vykonávala různé práce v domě. Až do dnešního večera si bláhově myslela, že si pro sebe začíná budovat stálé místo ve světě.

Ale mylila se. Teta Pargetterová, která vlastně ani její opravdovou tetou není, jen vzdálenou příbuznou přivdanou do rodiny, je laskavější než většina ostatních příbuzných. Přesto bylo nesmyslné doufat, že jí poskytne domov nad smrti.

Ale neměla jí tak brutálně předhazovat plán, jak ji chce provdat. Myslela to určitě dobře, ale pro ni tenhle plán nebude fungovat.

Hned ráno si zjistí, kde je nejbližší pracovní agentura, a dojde se tam zaregistrovat, aby jí vyhledali nějakou práci. Neměla nejmenší ponětí, co by mohla dělat. Pohlédla na tetu a přála si, aby ji mohla požádat o radu. Ale to by byla ztráta času. Teta Pargetterová je hodná ženská, ale myslí si, že vrcholem ambicí každé ženy je manželství. Nerozuměla by jejímu odhodlání dát přednost práci.

Nedá se nic dělat, bude si muset zjistit adresu agentury sama. A také vymyslet nějakou dobrou výmluvu, proč jde ven. Všichni vědí, že nemá žádné peníze, a proto nejde nakupovat. Kromě toho Londýn nezná a pošlou s ní zcela určitě Lotty nebo Dotty, možná i obě dvě, aby se neztratila.

Zabrala se natolik do vymýšlení plánů, jež ovšem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nevěsta na přání.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.